

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2016 r.

sprawy **Z. P.**

skazanego z art. 62 § 2 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt II Ka 450/15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 1302/12

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego Z. P. zarzucono:

- uchybienie o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k., gdyż orzeczenie zostało wydane pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone,
- uchybienie ujęte w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., gdyż orzeczenie zostało wydane pomimo, że zachodziła okoliczność wyłączająca postępowanie, tj. nastąpiło przedawnienie karalności.

W pisemnych odpowiedziach na kasację, zarówno Prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnowie, jak i Inspektor Kontroli Skarbowej, wniesli o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadne.

Przypomnieć trzeba, że obrońca Z. P. w apelacji złożonej od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 1302/12, wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności czynu lub na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt II Ka 450/15, znajdujemy szerokie odniesienia się do tych kwestii (por. s. 4 – 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W realiach przedmiotowej sprawy nie można przyjąć, iż czyn przypisany jest tożsamy z czynami za które Z. P. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie III K 340/10. Na niezasadność zarzutu kasacji w tym zakresie trafnie wskazuje Prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnowie w pisemnej odpowiedzi na kasację (por. s. 3 odpowiedzi na kasację) i do niej Sąd Najwyższy odsyła.

Również oczywiście bezzasadny jest zarzut drugi z kasacji. Nie można bowiem podzielić poglądu Autora kasacji, że doszło do przedawnienia karalności czynu przypisanego Z. P.. Poza sporem jest, iż finansowy organ dochodzenia sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutów w dniu 14 października 2011 r., czyli przed datą upływu karalności czynu. Podejmowane przez Z. P. działania, jak to trafnie ustalono, były nakierowane na uniemożliwienie finansowemu organowi dochodzenia ogłoszenia tego postanowienia. Sąd Okręgowy w Tarnowie słusznie więc wywiódł, że do zdarzenia istotnego z punktu widzenia liczenia biegu terminu przedawnienia doszło w realiach sprawy w dniu 14 października 2011 r., a nie w dniu 5 stycznia 2012 r. Sąd Najwyższy nie widząc potrzeby powtarzania szczegółowej argumentacji odnośnie tej kwestii Sądu Okręgowego w Tarnowie, odsyła do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku (por. s. 4–6 tego uzasadnienia).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

